

[Aksel Larsen.]

handlingen udsat, indtil denne redegørelse forelå. Det ærede medlem siger, at det betyder altså, at Houmann ikke havde noget materiale selv, men regnede med, at der muligvis i prisdirektoratets undersøgelse kunne findes noget materiale. Det var ganske utvivlsomt således, og jeg mener også, at der i det materiale fra prisdirektoratet, hvoraf jeg citerede nogle tal i freddags, kunne findes noget.

Jeg må henstille til det ærede medlem hr. Hans Hækkerup, at han i ledige stunder — dem har han vel — læser en lille smule i socialdemokratiets historie. Der var engang en redaktør, som ikke hed Houmann, men Borgbjerg. Han skrev nogle, måske lidt hasarderede artikler med meget stærke ord om en minister, og han blev dømt for dem, for han kunne ikke bevise, at hans beskyldninger var rigtige. Beskyldningerne var imidlertid i hovedsagen rigtige, og dette blev bevist senere. Forholdet er netop det, at det ofte kan ske, at pressen af en røg, der stiger op, ved, at der er brand, men ikke er så meget informeret om branden, som det kunne være ønskeligt, og så skriver pressen om det for på den måde at vække opmærksomhed og få sagen belyst. Det er det samme, vi, om jeg må bruge det udtryk, menige medlemmer af folketinget må gøre. Med menige medlemmer mener jeg dem, der ikke har adgang til at blive særligt informeret om sagerne, og til dem hører alle kommunisterne. Vi må, når vi hører om en sag, hvor vi mener, der er noget galt, snakke om den sag i håb om at få noget dokumenteret. Nå ja, nu var jeg så uforsigtig at gå helt tilbage til Borgbjerg; jeg kunne også have sagt, at „Social-Demokraten“ sådan regelmæssigt een gang om ugen gør sig til af, at det var den, der rejste „edderkop“-sagen. For det er da noget, som det ærede medlem hr. Hans Hækkerup ved, at den medarbejder, der rejste „edderkop“-sagen, aldeles ikke kendte alle de ting, som senere kom frem, da det lykkedes at få fremtvunget en undersøgelse — ikke sandt? — Nå, men hvorfor skal der gælde een ret for Borgbjerg og „Social-Demokraten“ og en anden ret for redaktør Houmann og „Land og Folk“?

Endelig interesserede det ærede medlem hr. Hans Hækkerup sig meget for spørgsmålet om prisdirektoratets mødereferat. Det forsvandt fra sagen, siger han, og havnede hos „Land og Folk“. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem virkelig vil være bekendt at drage den sag frem — den har jeg jo diskuteret med det ærede

medlems partiformand. Referatet forsvandt aldeles ikke. Originalen til referatet blev naturligvis liggende i prisdirektoratet, hvor det hørte hjemme, men en afskrift af referatet, foretaget på maskine, blev anonymt tilsendt „Land og Folk“. Det havde „Land og Folk“ naturligvis ikke noget imod; jeg er også glad over, at det skete. Men jeg synes ikke, der er nogen synderlig mystik i det, og de, der synes, der er mystik i det, synes det kun — eller siger det kun —, fordi de ønsker at bortlede opmærksomheden fra indholdet af dette mødereferat, som nemlig var en dokumentation af, at revisor Bøytler, rigsadvokatens nære ven, i hele sagen optrådte som den mest energiske forsvarer af W. T. K.-sagen og som medarbejder af statsadvokaten.

De ærede medlemmer hr. Thisted Knudsen og hr. Thestrup takker justitsministeren og finder, at der kun var formalitetsfejl i anklagemyndighedens optræden i denne sag, men ikke realitetsfejl, og det ærede medlem hr. Thestrup afsvækker oven i købet ministerens redegørelse, idet han siger, at der kun var 2 formalitetsfejl — jeg tror dog, ministeren har anerkendt flere. Ja ja, jeg har for så vidt ikke ventet noget andet, til trods for at man naturligvis burde have ret til at vente noget andet. De ærede medlemmer har jo været ordførere tidligere under vore debatter om W. T. K., og da har i hvert fald det ærede medlem hr. Thestrup forlangt, at nu måtte den sag virkelig undersøges og belyses; men det kan vel, alt taget i betragtning, ikke forbavse, at det ærede medlem hr. Thestrup nu deserterer fra det standpunkt, han har indtaget tidligere.

Jeg har ikke mere at bemærke ved denne lejlighed, men hvis der er nogen, der tror, at W. T. K.-sagen og sagen vedrørende rigsadvokat Pihls og den daværende justitsministers optræden i W. T. K.-sagen er klaret med, at vi har fået denne ufuldstændige debat, tager de meget fejl. Vi agter at sørge for, at sandheden om W. T. K. og sandheden om den øverste anklagemyndigheds optræden i W. T. K.-sagen kommer for en dag.

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden: Jeg skal lade den sidste sag udgå af dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 29. november, kl. 13 med følgende dagsorden: